

A02. Canongebouw

Dit gebouw is samen met de uitbreiding van het kantorencomplex (werkplaats, depot en magazijn) het eerste nieuwbouwproject na de verzelfstandiging van het museum in 1991. Het entreepaviljoen is een ontwerp van het architectenbureau Mecanoo met Francine Houben als architect. Het werd op 24 mei 2000 (na een ca. 9 jaar lange overleg- en realisatietermijn) officieel in gebruik genomen door de Staatssecretaris van Cultuur. Een en ander door het handmatig openen van de schuifdeuren voor de ingang.

Het gebouw is verborgen achter een 143 meter lange, met bakstenen beklede muur (A01), prima passend in de natuur van de Veluwezoom. Laag en lang; de glooiing in het landschap accentuerend. Op de weg naar de ingang van het museum liggen er zwerfkeien. Herinnering aan de voorlaatste IJstijd, toen het landschap van de Veluwezoom werd gevormd. Rechts en links werden door de architect twee kunstig ontworpen keien gesitueerd. Rechts: de behuizing voor de Canon (voorheen HollandRama). Jan Vaessen, de eerste directeur van het verzelfstandigde museum noemde dit "de kei van Columbus". De roodkoperen bekleding (platen van 0,7 mm dikte) is in de loop van de tijd onder natuurlijke invloed een groene kleur gaan vertonen, en past daarmee nog beter bij de omgeving. Links: de behuizing voor de kassa.

De gesloten muur symboliseert de scheiding tussen heden en verleden (zie elders in aanvullingen). Na het passeren van de ingangdeur hebben we het heden "achter ons" gelaten en kijken we terug naar het Nederland van "toen".

Achter de rode conventionele (loods-) schuifdeuren bevindt zich de entree van het museum. De binnenzijde van de muur heeft een lemen bekleding. Dit verwijst naar bekleding van vakwerkboerderijen zoals deze veelal in het verleden werd toegepast. De weg naar het buitenmuseum loopt in één rechte lijn van de parkeerplaats via de toegang tot het museum (gemarkeerd door het verlaagde plafond) naar de hoofdweg in het buitenmuseum.

Aan de zijde van het buitenmuseum bevinden zich diepe houten kolommen van Russisch Larixhout. Elk drietal kolommen vormt een drager voor de dakconstructie. Tussen de kolommen zijn glaspanelen. Het effect van de diepe kolommen en de grote dakoverstek is, dat als het ware schilderijtjes van het buitengebied ontstaan.

Er is gebruik gemaakt van zuivere materialen met een minimale toepassing van verf en lak. De grote dakoverstek zorgt voor schaduw, teveel warmte wordt afgevoerd door automatisch werkende luiken boven het plafond.

Het gebouw heeft twee etages.

Op de begane grond bevinden zich, het infopunt, de museumwinkel, horecavoorzieningen en de Canonzaal. Deze zaal is een multifunctionele ruimte; geschikt voor vergaderingen, lezingen en ontvangst van groepen.

Tussen entreepaviljoen en tramhalte ligt een plein dat voor diverse manifestaties kan worden gebruikt. In de kelderverdieping bevinden zich de toiletruimten, en de toegang naar de Canontentoonstelling.